

16

Rhysand

Když odpoledne Cassian odhodil kožený vak na úzkou postel u zdi ve čtvrté ložnici našeho domu, uvnitř to zazvonilo.

„Ty jsi na slunovrat přinesl zbraně?“ zeptal jsem se, jak jsem tam stál opřený o rám dveří.

Azriel položil svůj vak na protější postel a lehce znepokojeně se na našeho bratra podíval. Potom co v noci usnuli na pohovkách v obýváku a nejspíš neměli příliš klidné spaní, se konečně rozhodli přestěhovat do ložnice, kterou jsme jim vyhradili.

Cassian pokrčil rameny a sedl si na postel, jež by se spíš hodila pro dítě než pro illyrijského válečníka. „Něco z toho by mohly být dárky.“

„A zbytek?“

Cassian si sundal boty, opřel se o čelo postele a dal si ruce za hlavu. Křídla nechal volně spuštěná k zemi. „Ženy si na cesty berou šperky, já zase zbraně.“

„Znám v tomto domě pár žen, kterých by se tvé tvrzení dotklo.“

Cassian se na mě místo odpovědi zlomyslně zakřenil. Stejným úsměvem před hodinou častoval Devlona a velitele při našem setkání. Všechno bylo připravené na příchod bouře. Byly stanoveny hlídky. Šlo o běžné setkání, kterého jsem se ani nemusel účastnit. Přesto nebylo od věci připomenout jim, že jsem jejich vládařem, obzvláště když se všichni shromáždili u příležitosti slunovratu.

Azriel došel k oknu na konci místnosti a nahlédl do zahrady dole. „Nikdy jsem v této ložnici nespal.“ Jeho pŕlnoční hlas naplnil místnost.

„To proto, že ty a já, bratře, jsme na samém spodku společenského žebříčku,“ odpověděl Cassian s křídly spuštěnými z postele na prkennou podlahu. „Mor má hezkou ložnici, Elain bydlí v druhé pěkné, a tak na nás vyšla tato.“ Nezmínil se o poslední prázdné ložnici, kde pobývala Nesta a která zůstala neobsazená. Musel jsem Azrielovi připisat k dobru, že na to také nepoukázal.

„Lepší než podkroví,“ poznamenal jsem.

„Chudák Lucien,“ prohodil Cassian s úsměvem.

„Pokud se ovšem ukáže,“ doplnil jsem ho. Lucien nám neposlal ani větu o tom, zda se k nám připojí, nebo jestli zůstane v mauzoleu, které Tamlin nazýval domovem.

„Já myslím, že ano,“ ozval se Cassian. „Chcete si vsadit?“

„Ne,“ odpověděl Azriel, aniž by se otočil od okna.

Cassian se posadil zpráma a vypadal jako ztělesněné pohoršení. „Ne?“

Azriel přivinul křídla k tělu. „Ty bys stál o to, aby na tebe druzí uzavírali sázky?“

„Vy pitomci si na mě sázíte v jednom kuse. Pamatuji si, jak jste se ty a Mor vsadili naposledy – o to, jestli se mi zahojí křídla.“

Vyprskl jsem. To byla pravda.

Azriel zůstal u okna. „Jestli Nesta přijde, bude tu i spát?“

Cassian si náhle uvědomil, že Zřídlo na hřbetu jeho levé ruky nutně potřebuje vyleštit.

Rozhodl jsem se k němu být milosrdný a řekl jsem Azrielovi: „Setkání s velitelem proběhlo tak dobře, jak se dalo očekávat. Devlon měl dokonce připravený rozvrh výcviku dívek pro dny poté, co se bouře přežene, a pochybuji, že by to byl jen cár papíru, kterým nás chtěl usmířit.“

„I tak by mě překvapilo, kdyby si na to vzpomněli, jakmile bouře pomine,“ řekl Azriel a konečně se obrátil od okna.

Cassian souhlasně zabručel. „Máš nějaké zprávy o nespokojených v leženích?“